У великій долині Амгуні, в сухому обрідному сосновому гаю жили горностаї. Кірінас належав до племені цих рухливих кровожерних звірків, надзвичайно відважних під час полювання. Влітку він ходив у двоколірному вбранні: спинка його була білувато-коричнева, а черево чисто-біле. Узимку ж він красувався у сніжно-білій шубці. І хоч шерсть на ній була коротка, але її гущина та пишність цілком рятували ввірка від великих морозів. Кінець хвоста Кірінаса завжди мав чорний колір. Одне слово, його зимове вбрання було таке гарне, що колись навіть царі, які добре зналися на хутрі, віддавали перевагу горностаю і шили з нього довгі парадні мантії.

Кірінасовтим притулком була нора бурундука, якого він убив і в'їв. Бурундукова нірка для Кірінаса виявилася затісною, і він її розширив. Зате комора, куди бурундук збирався скласти запаси горіхів на зиму, була досить простора для обладнання в ній спальні.

Літньої пори Кірінас мав удосталь їжі. Крім улюблених полівок, легко можна було добути бурундука або якого-небудь птаха чи вбігати до протоки наловити на мілководді гальянів. Полюбляв Кірінас коників і великих нічних метеликів, але особливо ласий був на рябчиків та молодих тетерок, та не завжди вони траплялися йому до столу. Нелегко відшукати птаха в засніженому лісі. Зима на Амгуні морозяна, багатосніжна. Тиша дрімотного сосняка зрідка порушується ляскання крил. То великі тетеруки, вмостившись на соснах, зранку ласують бруньками та довгою сосновою глицею і своїм улюбленим кормом. На ніч вони спускаются на землю і закопуються в глибокий пухкий сніг — так тепліше і безпечніше.

Дрібними стрибками пересувається Кірінас у нічному лісі, нюхаючи сніг і залишаючи за собою низку парних слідків. Він старанно обстежив зарості чагарників і узлісся старого згарища, але ніде йому не пощастило знайти полівку. Другу ніч він вдовольняється кількома ягідками брусниці. Скоро світанок. Кірінас повернув уже в бік своєї нірки, коли його гострий нюх вловив слабкий запах глухаря, що долинав

немов з-під землі. Рухливо поводячи в усі боки чорною мочкою носа, Кірінас почав обережно наближатися туди, звідки долинав запах. Кілька кроків — і Кірінас заціпенів: спокусливий запах ішов з-під снігу, на якому він стояв. Обережно розсовуючи лапками сніг, Кірінас занурився в його товщу, наче пірнув у воду. Минула ще якась мить...

І раптом з-під снігу вискочив великий чорний птах. Широко розпростерши крила, він судомно бив ними по землі, здіймаючи сніжну куряву, потім кинувся тікати, неприродно витягнувши шию. На його спині лежав Кірінас. Мертвою хваткою вчепився він гострими, як шило, зубами в шию тетерука. Чіпкі пазурі лап допомагали йому утримуватися на слизькому пір'ї птаха. Після невдалої спроби миттєво скинути з себе страшного вершника тетерук енергійно змахнув крилами й разом з Кірінасом влетів у повітря. Політ смертельно наляканого птаха був нерівний, важкий, але стрімкий.

Натикаючись на гілки, тетерук мчав у густу зарость дерев, ніби розуміючи, що в хащах можна збити з себе ворога, але й це не допомогло. Навіть на льоту Кірінас дедалі глибше вгризався в пташину шию. Збожеволівши від болю, півень піднявся над верхівками дерев, але й висота не злякала Кірінаса. Притиснувшись іще щільніше до своєї жертви, він ще дужче зімкнув щелепи, перегризаючи сухожилля. Знемагаючи в цій непосильній боротьбі, тетерук почав знижуватися до висоти чагарників і нарешті, втративши сили, впав з розгону на купину. Перекинувшись на спину, він продовжував безладно махати крилами, поки смерть не поклала край його мукам.

Перегризши тетерукові шийні хребці, Кірінас виліз з-під птаха, який у кілька разів переважав його своїми розмірами, і після короткочасного перепочинку почав пізню вечерю. Хоч він був надзвичайно голодний, йому вистачило й чверті здобичі, щоб досхочу наїстися. Тепер належало подбати про сховок для решток здобичі. В лісі завжди знайдуться охочі поживитися за чужий рахунок. Добре б улаштувати комору поблизу житла!

Тягти далеко таку важку здобич Кірінас не міг. Напружуючи всі сили, він поволік тетерука до колоди, що лежала неподалік, поклав його поряд і притрусив снігом. Лише по тому попрямував до своєї затишної нори.

Зійшло сонце. Удень неподалік проходив мисливець. Помітивши на снігу чорне тетерине пір'я, він підійшов до місця загибелі птаха й довго вдивлявся в сліди на снігу, перш ніж зрозумів, що тут сталося. Витягти з-під снігу майже цілого тетерука, мисливець відрізав голову і крило й підвісив їх на гілці чагарники. Потім дістав з рюкзака маленький однопружинний капкан, прив'язав до нього зрізаний березовий костурець і прилаштував під головою тетерука. А щоб капкан не був помітний, притрусив його дрібним тетериним пір'ям. Прихопивши із собою пташину тушку, мисливець пішов до своєї хатки на березі Амгуні.

Наступної ночі Кірінас, який уже трохи зголоднів, нетерпляче пострибав до своєї здобичі. Його нітрохи не збентежила лижня мисливця, але, не знайшовши на місці захованого ним тетерука, він почав кружляти по галявині, поки не почув запах тетериної голови, що висіла на кущі. Кірінас умів лазити по деревах і не лякався висоти, але кущ був тонкий, і навіть спритному звірку важко було залізти на нього. Проте горностай майже дотягся до принади, коли раптом, підковзнувшись, зірвався з куща й потрапив задньою лапою в капкан. Марно гриз він у нестямі сталеві дужки капкана, смикав щосили лапу — вибратися з пастки не міг. Тоді вів спробував потягти за собою капкан. На це йому стало б сили, та заважала березова гілка, яка раз у раз заплутувалася у кущах і в траві. Втративши сили, Кірінас заліз під сніг і стих.

Вранці сюди повернувся мисливець. Знайшовши зрізану ним березову гілку, він витяг з-під снігу Кірінаса, який щосили верещав, і легким ударом лижної палки позбавив його життя. В хатці мисливець зняв із звірка сніжно-білу шкурку, напнув її на правилку й повісив сушитися.

Минув рік, перш ніж шкурка Кірінаса потрапила на ленінградський хутряний аукціон. Вона опинилася у в'язці горностаїв, закуплених французькою фірмою по виготовленню жіночого хутряного одягу.